

Pepito etxe baten bila

Pepitok bederatzi urte zituen. Bere auzoan, Gabonetako argiek izartxoak bezala egiten zuten distira balkoietan iluntzero. Baina urte hartan berak ez zuen pozik sentitzen. Etxean eztabaidak eta isilune gogorrak zeuden. Ezinegon haren erdian berarentzat tokirik ez ote zegoen pentsatzen hasi zen.

Gau hotz batean, beroki lodia jantzi, motxila txiki bat hartu eta kalera irten zen. Ez zekien nora joan. Lasai arnasteko eta garrantzitsua sentitzeko toki bat baino ez zuen nahi. Oinez zihoala, elurra astiro erortzen hasi zen, lagun egin nahi balio bezala.

Parkera iritsi zen. Han, zuhaitz handi bat argi zuriz apainduta zegoen. Aulki izoztu batean eseri eta hasperen egin zuen.

— Nahiago nuke Gabonak igarotzeko etxe bat aurkituko banu…

Orduan, pauso txikiak entzun zituen atzean. Ile luze eta elurra bezain zuria zuen txakurtxo bat zen. Hotzez dardarka zegoen, eta haren begi goxoek laguntza eskatzen zutela zirudien.

— Zu ere bakarrik zaude? —galdetu zion Pepitok.

Txakurtxoak buztana mugitu zuen, itxaropenez. Pepitok motxila ireki eta zekarren ogitartekoa partekatu zuen.

— Nahi baduzu, elkarrekin jarrai dezakegu —esan zion irribarrez.

Elur deitzea erabaki zuen.

Basoaren ertzeraino joan ziren. Han egurrezko etxetxo bat zegoen, tximiniatik kea zeriola. Margarida izeneko bizilagun atsegina bizi zen han. Pepitok atea jo zuen, beldur pixka batekin.

— Gabon, txiki. Zer egiten duzue zu eta txakurtxo hau bakarrik hain berandu? —galdetu zuen emakume ileurdinak.

Pepitok burua jaitsi zuen.

— Gabonak igarotzeko etxe baten bila nabil…

Margarida atarira irten eta entzuten geratu zen.

— Denok merezi dugu seguru sentitzeko tokia. Sartu: plater bero bat eta mahaian leku bat daude. Eta laguntza eskatuko dugu, ondo zaudela jakin dezaten.

Etxean zopa-usaina zegoen. Pepito eta Elur sutondoan eseri ziren. Aspaldi ez zuten halako berotasunik sentitu.

Margaridak Pepitoren istorioa entzun zuen, eten gabe. Bukatutakoan, eskua sorbaldan jarri zion.

— Helduen eztabaidak ez dira zure errua. Entzuna izatea eta seguru sentitzea behar duzu. Nola sentitzen zaren azaltzen lagunduko dizut.

Margaridaren laguntzaz, gurasoei abisatu eta elkartzea adostu zuten. Handik gutxira, Pepitok deika entzun zituen kanpoan.

— Pepito! Hemen gaude!

Ama eta aita elurretan hurbiltzen ari ziren. Ikustean, bihotzak jauzi egin zion. Amak besarkada estua eman zion.

— Ez genekien non zeunden. Oso kezkatuta geunden. Sentitzen dugu horrela sentiarazi izana.

Aita ere haren ondoan makurtu zen.

— Gehiago hitz egingo dugu, eta hobeto entzungo dizugu. Etxea zuretzat leku ona izatea nahi dugu, eta horretarako ahalegina egingo dugu.

Pepitok Elurri begiratu zion, buztana mugitzen ari zela, eta gero Margaridaren irribarre goxoari. Aspaldiko partez, hiru etxe zituela sentitu zuen: familia, bizilagunaren babeslekua eta txakurtxoaren bihotz leiala.

Gabon haietan etxera itzuli zen. Ez zen gonbidatu hutsa sentitu, hobeto egiten ikasten ari zen familiaren ezinbesteko kidea baizik. Eta, inor txakurtxoaren bila ez zebilela egiaztatu eta beharrezko izapideak egin ondoren, Elur ere haiekin geratu zen.

Pepitok ikasi zuen etxea zaintzarekin, entzutearekin eta laguntza eskatzeko pertsonekin eraikitzen dela.